

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoCsp/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1222203238
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1222203238.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holicekej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: F. W., nar. X.X.XXXX, bytom X. I.. XXXX/X, Z., o zaplatenie 9.053,78 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 14. novembra 2024, č.k. B2-50Csp/84/2022-174, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca ako veriteľ z pohľadávky na úhradu nesplatenej časti bankového spotrebiteľského úveru postúpenej mu veriteľom OTP Banka Slovensko, a.s. domáha proti žalovanému ako dlžníkovi zaplatenia peňažnej sumy vo výške 9.053,78 eura s príslušenstvom. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané a medzi stranami ani nebolo sporné, že OTP Banka Slovensko, a.s. uzatvoril so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 11.739 eur. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok medzi postupcom OTP Banka Slovensko, a.s. a žalobcom ako postupníkom uzavretej dňa 7.5.2021 vyplýva, že došlo k postúpeniu pohľadávky, vrátane príslušenstva. Súd tiež zistil, že OTP Banka Slovensko, a.s. výzvou pred zosplatením dňa 26.1.2020 oznámila dlžníkovi, že sa dostal do omeškania so splácaním úveru, pričom mešká so splácaním úveru viac ako 3 splátky. Dlžná pohľadávka po lehote splatnosti bola 1.220,04 eur, ktorú banka žiadala uhradiť do 15 dní a zároveň upozornila dlžníka, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy vyhlási úver za predčasne splatný. Banka listom zo dňa 17.2.2020 oznámila žalovanému, že vyhlásila predčasnú splatnosť úveru a vyzvala dlžníka na zaplatenie celého zostatku úveru. Sporné nebolo, že žalovaný dlžnú sumu, ktorá je predmetom tohto konania, doposiaľ neuhradil.

3. Na základe takto ustáleného skutkového stavu mal súd prvej inštancie za to, že dňa 27.10.2016 došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi OTP Banka Slovensko, a.s. a žalovaným. Veriteľ konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, poskytoval úver, a žalovaný konal v pozícii spotrebiteľa, pretože si bral úver na svoju osobnú spotrebu. Preto posúdil túto zmluvu ako spotrebiteľskú podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súčasne úver ako spotrebiteľský podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Skúmal, či bol v tomto prípade dodržaný zákonom stanovený postup postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Uvedené totiž má vplyv na to, či má žalobca aktívnu vecnú legitimitáciu v

konaní, teda či je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia voči žalovanému. V tejto súvislosti podotkol, že skúmanie vecnej legitímácie vykonáva súd aj bez návrhu strany sporu. Poukázal na to, že podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre prevod práv banky alebo pobočky zahraničnej banky, ktorá je veriteľom, v súvislosti s nesplácanou zmluvou o úvere alebo pre prevod nesplácanej zmluvy o úvere podľa osobitného predpisu, pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Predpokladom platného postúpenia pohľadávky je platné zosplatnenie pohľadávky. Podmienky zosplatnenia úveru upravujú ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. S poukazom na uvedené preto skúmal, či bol dodržaný proces zosplatnenia a dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu tento proces nedodrжал. Najvyšší súd SR judikuje, že "v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh" (uznesenie zo dňa 25.1.2024, sp. zn. 5Cdo 2/2023). K totožným záverom dospela súdna prax - napr. v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.8.2024, sp. zn. 11CoCsp/17/2024. Na základe obsahu úkonu zosplatnenia v danej veci, teda vyhlásenia úveru za predčasne splatný zo dňa 17.2.2020, dospel k záveru, že tento neobsahuje špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú jednorazovo a predčasne právny predchodca žalobcu zosplatnil celý dlh. Uvedené nie je možné zistiť ani v korelácii s výzvou podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pretože ani tá neobsahuje uvedenú špecifikáciu splátky. Následkom uvedeného je potom podľa súdu prvej inštancie neplatný právny úkon zosplatnenia celého dlhu, a preto úver v danej veci nebol predčasne zosplatnený. Keďže podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách platí, že banka môže postúpiť len splatnú pohľadávku a banka v tomto prípade postúpila na žalobcu pohľadávku, ktorá splatná nie je, postúpenie pohľadávky je v danej veci neplatné pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Preto dospel k záveru, že žalobcovi v tomto spore nesvedčí aktívna vecná legitímácia a z tohto dôvodu žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., avšak úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keď mu v konaní žiadne nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť alebo ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V prvom rade poukázal na to, že sa nestotožňuje s právnym záverom súdu ohľadom toho, že zosplatnenie celého dlhu, ku ktorému došlo listom "posledná výzva pred zosplatnením" zo dňa 26.01.2020 a listom "vyhlásenie úveru za predčasne splatný" zo dňa 17.02.2020 je neplatné z dôvodu, že v listoch absentuje údaj - a to špecifikácia tej konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie dlhu. Žalobca v tomto smere poukázal na to, že zo zákonných ustanovení vyplýva, že na vyhlásenie

mimoriadnej splatnosti je potrebné, aby bola táto možnosť dohodnutá (bez akýchkoľvek zákonných náležitostí tejto dohody), bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesačné splátky a dlžník bol na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti veriteľom upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva - pričom veriteľ vo výzve pred zosplatením, ani v oznámení o zosplatení nie je povinný špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa dlžník omeškal - a teda pre ktorú splátku k zosplateniu došlo. Zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. V konaní bolo riadne preukázané, že možnosť zosplatenia úveru bola medzi postupcom a žalovaným dohodnutá. Žalovaný bol preukázané v omeškaní so zaplatením splátok aspoň tri mesiace, pričom bolo zároveň preukázané, že postupca upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva v zmysle ust. § 565 OZ (podaním zo dňa 26.01.2020). Je zrejmé, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 17.02.2020 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/26/2023 z 29.11.2023, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/87/2023 z 31.05.2023, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/148/2022 z 12.07.2023 atď.) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.10.2019 (t. j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním zo dňa 26.01.2020). Špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu by bola, prihliadnuc na vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu navyše nadbytočná - keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky - a teda veriteľ si nemôže "vybrať" pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje. Zdôraznil, že v žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého je potrebné v zosplatení uvádzať (špecifikovať), s ktorou konkrétnou splátkou sa dostal žalovaný do omeškania, a to dokonca pod sankciou neplatnosti uvedeného úkonu, nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Pokiaľ mestský súd v rozhodnutí poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2023 z 25.01.2024, resp. na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11CoCsp/17/2024 z 28.08.2024 potom žalobca poukazuje na to, že uvedený právny názor Najvyšší súd Slovenskej republiky korigoval vo svojom neskoršom rozhodnutí. Žalobca v tejto súvislosti poukázal najmä na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024 a zdôraznil, že žiadne zákonné ustanovenie v žiadnom prípade neukladá postupcovi povinnosť vo výzve pred zosplatením celého dlhu špecifikovať s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný omeškal. Takáto povinnosť veriteľa nie len, že zo žiadneho zákona nevyplýva, ale je aj absurdná, nakoľko žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý uzatvoril predmetnú zmluvu, čerpal poskytnuté finančné prostriedky a svoje záväzky sa zaviazal splácať, objektívne musí mať vedomosť o tom, koľko a kedy na poskytnutý úver uhradil a teda ktorá splátka je tá, s ktorou sa omeškal, prípadne kedy a koľko mal uhradiť a neuhradil (nakoľko tieto informácie vyplývajú zo samotnej zmluvy). Žalobca dodáva, že záver, ktorý prezentuje súd ukladá veriteľovi povinnosť, ktorú nie je možné zo znenia ust. § 53 ods. 9 OZ, ako ani z ust. § 565 OZ vyvodiť. Z ust. § 565 OZ jasne vyplýva, že ak dôjde k nesplneniu niektorej z dohodnutých splátok je veriteľ oprávnený žiadať pre nesplnenie niektorej splátky zaplatenie celej pohľadávky (za predpokladu, že zmluvné strany si toto právo dojednali, k čomu v spotrebiteľských sporoch pristupujú navyše aj ďalšie zákonodarcom stanovené podmienky - a to 3 mesačné omeškanie spotrebiteľa a upozornenie na možnosť uplatnenia tohto práva) - avšak bez povinnosti špecifikácie, s ktorou konkrétnou splátkou bol žalovaný v omeškaní). Určenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétne určenej splátky nastalo zosplatenie dlhu, je právnym posúdením, t.j. výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo napokon aj bezpochyby urobil. Závery súdu sú tak v priamom rozpore s procesným kódexom a napokon aj vykonaným dokazovaním v konaní. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.09.2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009 a na to, že Ústavný súd SR v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane konštatoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95, IV. ÚS 108/2010), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.

III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017: "Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu." Zároveň poukázal aj na právne závery vyplývajúce z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5CoCsp/12/2023, zo dňa 30.08.2024, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 17CoCsp/4/2024, zo dňa 27.06.2024, Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.01.2024, sp. zn. 26CoCsp/1/2023, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17CoCsp/7/2023 z 24.10.2023, Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 12CoCsp/39/2022 z 31.08.2023 a Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3CoCsp/1/2022 z 30.03.2023. Podporne poukázal aj na aktuálnu novelizáciu ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka účinnú od 01.11.2024, konkrétne na zmenu v znení odseku 9 a znenie nového odseku 10 tohto ustanovenia a dôvodovú správu k uvedenej novelizácii. Napokon sa nestotožnil ani s tým, že bez uvedenia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu v upozornení na možné zosplatnenie, resp. v samotnom úkone, ktorým veriteľ dosiahol splatnosť dlhu dlžníka, by boli takéto právne úkony neurčité, nakoľko z obsahu týchto úkonov je bez akýchkoľvek pochybností zrejme vôľa konajúcej osoby, čo vylučuje možné právne posúdenie uvedených právnych úkonov ako neurčitých. S ohľadom na uvedené má žalobca za to, že výklad dotknutých zákonných ustanovení v tom zmysle, že veriteľ je povinný uviesť rozhodnú splátku v upozornení pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 OZ a rovnako aj v samotnom zosplatnení nemôže v žiadnom ohľade obstať, keďže v praktickej realite by veriteľ uvádzal v týchto právnych úkonoch rôzne splátky, pričom spotrebiteľovi by táto informácia nepriniesla vôbec žiadnu informačnú hodnotu. Naopak - prihliadnuc k uvedenému modelovému príkladu by sa spotrebiteľ paradoxne mohol dostať do informačnej asymetrie práve v prípade, kedy by veriteľ uviedol vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ akúkoľvek omeškanú splátku, nakoľko by spotrebiteľ mohol nadobudnúť mylnú domnienku, že uhradením len tejto splátky zabráni zosplatneniu - čo by však nemohlo nastať, nakoľko pri úhrade (len) tejto splátky by podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ zostali zachované (spotrebiteľ by bol naďalej v omeškaní so splácaním dlhu po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, keďže zvyšné splátky neuhradil a zároveň bol upozornený na možné uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti). Zo strany veriteľa nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno súhlasiť so závermi okresného súdu, ohľadom toho, že by uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ malo byť neplatným právnym úkonom na základe čoho je nesprávny aj následný právny záver súdu o neplatnosti zosplatnenia a tým aj neplatnosti postúpenia pohľadávky. Postupca dodržal podľa názoru žalobcu všetky podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa osobitných zákonov a žalobca uvedené v konaní podľa jeho názoru preukázal tak skutkovými tvrdeniami, ako aj predloženými listinnými dôkazmi, a preto je preukázateľne aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, a preto žiadal podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Žalovaný možnosť vyjadriť sa k odvolaniu nevyužil.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je vecne správny.

7. V preskúmvanej veci žalobca podanou žalobou uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie neuhradenej časti bankového spotrebiteľského úveru poskytnutého žalovanému veriteľom OTP Banka Slovensko, a.s. a postúpeného na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7.5.2021, po tom, ako OTP Banka Slovensko, a.s. výzvou pred zosplatnením dňa 26.1.2020 oznámila žalovanému ako dlžníkovi, že sa dostal do omeškania so splácaním úveru, mešká so splácaním úveru viac ako 3 splátky, dlžná pohľadávka po lehote splatnosti predstavuje sumu 1.220,04 eur, ktorú banka žiadala uhradiť do 15 dní a zároveň upozornila dlžníka, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy vyhlási úver za predčasne splatný a listom zo dňa 17.2.2020 oznámila žalovanému, že vyhlásila predčasnú splatnosť úveru a vyzvala dlžníka na zaplatenie celého zostatku úveru. Prvoinštančný súd preto správne vychádzal z toho, že ide o spotrebiteľský úver a vec je potrebné posúdiť aj podľa príslušných ustanovení o ochrane spotrebiteľa, pričom ide o pohľadávku, ktorej nositeľom sa žalobca podľa jeho tvrdenia stal ako postupník OTP Banky, a.s., ktorá žalovanému predmetný úver poskytla.

8. Keďže rozhodujúce skutkové okolnosti prípadu, vyplývajúce aj z listinných dôkazov, neboli sporné, súd prvej inštancie sa správne sústredil najmä na posúdenie otázky, či žalobca v predmetnej veci disponuje aktívnou vecnou legitimáciou, ktorej existencia je podmienená tým, že sa stal veriteľom z

pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, na základe jej platného postúpenia z pôvodného veriteľa OTP Banky, a.s. Správne pritom dospel k záveru, že k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky na žalobcu nedošlo, nakoľko v tomto prípade nebol dodržaný zákonom stanovený postup postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Odvolací súd v tejto súvislosti zhodne so súdom prvej inštancie poukazuje na to, že podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta. Toto právo však banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Správne tiež prvoinštančný súd zdôraznil, že predpokladom platného postúpenia pohľadávky je riadne zosplatnenie pohľadávky, uskutočnené najmä v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a tiež s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného a rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (uznesenie zo dňa 25.1.2024, sp. zn. 5Cdo 2/2023) prvoinštančný súd správne po preskúmaní procesu zosplatnenia v danom prípade konštatoval, že právny predchodca žalobcu tento proces nedodržiaval, a to vzhľadom na skutočnosť, že Vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 17.2.2020 neobsahuje presnú špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú jednorazovo a predčasne právny predchodca žalobcu zosplatnil celý dlh a dôsledkom toho je neplatný právny úkon zosplatnenia celého dlhu, čo má so zreteľom na § 92 ods. 8 zákona o bankách za následok, že nakoľko banka postúpila na žalobcu pohľadávku, ktorá nie je splatná, postúpenie pohľadávky na žalobcu je neplatné pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). S uvedenými právnymi závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd bez ďalšieho stotožnil.

9. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza rozsiahlu argumentáciu, podľa ktorej je nesprávny právny názor súdu prvej inštancie o neplatnosti zosplatnenia celého dlhu pôvodným veriteľom a v nadväznosti na to aj záver o neplatnosti postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, pričom na podporu svojej podrobne vysvetlenej argumentácie sumarizuje rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu SR, ako aj iných všeobecných súdov nižšieho stupňa naprieč celým územím Slovenskej republiky, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že (nateraz) definitívnu bodku za polemikou a z toho vyplývajúcou nejednotnou rozhodovacou praxou všeobecných súdov ohľadne otázky, či je výslovné uvedenie konkrétnej splátky v zosplatnení celého dlhu podmienkou platnosti tohto úkonu a tým aj posúdenia pohľadávky banky na nového veriteľa, dal Najvyšší súd Slovenskej republiky (v tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje potrebu rešpektovania ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 C.s.p.) uznesením z 13. februára 2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, uverejneným pod č. 34/2025 Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, v ktorom vyslovil zjednocujúci právny záver, podľa ktorého, cit.: "Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)". Vychádzajúc z uvedeného záveru, ktorý odvolací súd v celom rozsahu rešpektuje, potom nemôže obstať argumentácia žalobcu v odvolaní podľa ktorej konkretizácia splátky, pre ktorú veriteľ zosplatňuje celý dlh, nie je podmienkou platnosti zosplatnenia dlhu a tak ani podmienkou platnosti postúpenia pohľadávky. Ak súd prvej inštancie v danej veci dospel k záveru, že nakoľko zosplatnenie dlhu pôvodným veriteľom OTP Banka Slovensko, a.s. neobsahuje špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú dlh zosplatňuje, je toto zosplatnenie neplatné a neplatné je aj následné postúpenie pohľadávky na žalobcu, ktorý v dôsledku toho nie je v tomto spore aktívne vecne legitimovaný, je právne posúdenie veci správne a odvolaniu, podanému z tohto dôvodu, preto nemožno priznať úspech. Nič na tom nemôže zmeniť ani argumentácia žalobcu v odvolaní, podľa ktorej je podľa neho vzhľadom na priebeh splácania dlhu žalovaným a časový rámec, v ktorom došlo k zosplatneniu dlhu, zrejme, že k zosplatneniu dlhu došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.10.2019. Pôvodný veriteľ totiž v písomnom zosplatnení dlhu túto informáciu výslovne neuviedol, hoci je to (v zmysle citovaného judikátu R 34/2025) pre platnosť zosplatnenia celého dlhu nevyhnutné.

10. Za tohto stavu, keď súdom prvej inštancie boli meritórne správne posúdené všetky rozhodujúce otázky významné pre rozhodnutie v danej veci na základe riadne ustáleného skutkového stavu, no

najmä v zhode s (už) ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (R 34/2025), odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).